

HET GEVAL
(CHARLES
DEXTER
WARD

H.P. LOVE(RAFT
HET GEVAL
(CHARLES
DEXTER
WARD

vertaald door Bies van Ede

*‘De essentiële zouten van dieren kunnen zo worden
voorbereid en bewaard dat een ingenieuze persoon de hele
ark van Noach in zijn eigen studievertrek kan hebben,
en de fijne vorm van een dier naar wens uit zijn as kan
laten oprijzen; en door dezelfde methode met de essentiële
zouten van menselijk stof, kan een filosoof, zonder enige
criminele necromantie, de vorm oproepen van een dode
voorouder uit het stof waartoe zijn lichaam verbrand is.’*
Borellius

Oorspronkelijke titel: *The Case of Charles Dexter Ward* 1927

Eerste verkorte uitgave: *Weird Tales* (juni-juli) 1941

Eerste volledige uitgave: Arkham House 1943

© 2022 Deze vertaling Bies van Ede

© 2022 Ezo Wolf Uitgevers | Sint Pancras

Omslag illustratie: Erik Kriek

Omslagontwerp: Otto Wollring

Vormgeving binnenwerk: Studio L.E.O. Alkmaar

ISBN: 9789083209401

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar
worden gemaakt op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke
toestemming van de uitgever.

ezowolf.nl

I
EEN
UITSLAG
EN EEN
PROLOOG

1.

Uit een privékliniek voor geestelijk gestoorden in de buurt van Providence Rhode Island is onlangs een bijzonder vreemd persoon verdwenen. Hij heette Charles Dexter Ward en hij werd door zijn verdrietige vader met grote tegenzin opgesloten, nadat die de afwijking van zijn zoon had zien uitgroeien van louter excentriciteit tot een duistere manie die zowel de kans op moordneigingen behelsde als een eigenaardige verandering in de werking van zijn hersenen teweeg had gebracht.

Artsen geven toe dat ze verbijsterd waren door zijn geval, aangezien de patiënt eigenaardige afwijkingen van zowel algemene fysiologische als psychologische aard vertoonde.

In de eerste plaats leek hij merkwaardig oud voor zijn zesentwintig jaar. Geestelijke stoornissen laten mensen weliswaar snel verouderen, maar het gezicht van deze jongeman had een subtiel trekje gekregen dat normaal alleen hoogbejaarden hebben. In de tweede plaats leken zijn lichaamsprocessen afwijkingen te kennen die voor de medici onverklaarbaar waren. Ademhaling en hartslag schenen volkomen los

van elkaar te staan; zijn stem had het begeven zodat hij alleen nog een hees gefluister kon voortbrengen, zijn spijsvertering was ongelooflijk langdurig en traag en neurologische reacties op standaardprikkel hadden helemaal geen verband met wat tot dan toe door medici was beschreven, hetzij normaal, hetzij pathologisch. De huid was ziekelijk koel en droog en de structuur van het weefsel leek overdreven grof en slap. Een grote olijfkleurige moedervlek op de rechterheup was verdwenen terwijl er zich op de borst een heel eigenaardige moedervlek of zwartachtige verkleuring had gevormd die daar nooit gezeten had. Over het algemeen waren alle artsen het erover eens dat Wards stofwisseling gedegeneerd was.

Ook psychologisch gezien was Charles Ward uniek. Zijn waanzin toonde geen enkele overeenkomst met wat ooit in de moderne vakliteratuur was beschreven en viel samen met een mentale kracht die hem tot een genie of een leider zou hebben gemaakt als zijn geest niet op zo'n vreemde en groteske manier vervormd was geraakt.

Dokter Willett, die de familiearts van de Wards was, bevestigt dat de mentale vermogens van de patiënt buiten het spectrum van zijn waanzin in feite waren toegenomen sinds de aandoening zich had gemanifesteerd. Ward was weliswaar altijd een geleerde en historicus geweest, maar zelfs zijn briljante vroege werk vertoonde niet het wonderbaarlijke begrip en de inzichten die hij bij de laatste gesprekken met de psychiaters tentoonspreidde. Het was inderdaad moeilijk om hem officieel ontoerekeningsvatbaar te verklaren omdat de geest van de jongen zo krachtig en helder leek. Alleen dankzij de verklaringen van anderen en op grond van vele abnormale hiaten in zijn kennis die vreemd afstaken tegen zijn intelligentie, werd hij uiteindelijk opgesloten.

Tot aan het moment van zijn verdwijning was hij een verwoed lezer en een zo onderhoudend gesprekspartner als zijn versleten stem hem toestond en sluwe waarnemers, die zijn ontsnapping toch niet konden voorzien, voorspelden dat het niet lang zou duren voordat hij uit zijn hechtenis werd ontslagen.

Alleen dokter Willett, die Charles Ward ter wereld had gebracht en hem sindsdien lichamelijk en geestelijk had zien groeien, leek bang bij de gedachte aan zijn aanstaande invrijheidstelling. Hij had iets vreselijks ervaren en een vreselijke ontdekking gedaan die hij niet aan zijn sceptische collega's durfde te onthullen.

Willett stelt ons voor een klein raadsel in verband met het geval van Charles Ward. Hij was de laatste die de patiënt voor zijn vlucht sprak en hij kwam uit dat gesprek tevoorschijn met een mengeling van afschuw en opluchting op zijn gezicht. Drie uur later werd Wards ontsnapping ontdekt.

Die ontsnapping zelf is een van de wonderen in de kliniek van dokter Waite. Een geopend raam boven een steile afgrond van achttien meter is geen verklaring voor de ontsnapping, maar na het gesprek met Willett was de jongen onmiskenbaar verdwenen.

Willett zelf heeft geen toelichting gegeven, hoewel hij minder gespannen leek dan voor de ontsnapping. Velen hebben inderdaad het gevoel dat hij meer zou kunnen vertellen als hij het idee had gehad dat mensen hem zouden geloven.

Hij had Ward in zijn kamer gesproken, maar kort na zijn vertrek klopten de verplegers tevergeefs aan. Toen ze de deur openden, was de patiënt er niet en het enige wat ze zagen was het open raam waar een kille aprilbries een wolk van fijn blauwgrijs stof doorheen blies dat hen